

stod jeg Ministeren — hidrører fra, at man i Kommunerne paa Landet skal bidrage til Understøttelsen. Det er en Sorg for mig, som er udgaet fra et godt og velstillet Landbohjem, at erfare den Opfattelse, der mere og mere gør sig gældende derude. Man er sur, hver Gang man skal betale 2 Øre til sociale Formaal. Den Gang jeg var derude, det vil jeg hævde, var Opfattelsen ikke alene i mit Hjem, men overalt paa Landet, at man nødig — jeg vil udtrykke mig paa denne Maade — lod en sulten Mand gaa forbi sin Dør. Der var en Hjælpsomhed paa Landet, som stod højt over den, der eksisterede i Byerne. Nu er det snarere blevet omvendt. Nu er der, som jeg sagde, Utilfredshed, saa snart man skal betale til sociale Formaal, i Stedet for at man burde erkende, at naar man lever i et Samfund, er det ikke godt, at der er alt for mange, eller at der overhovedet er nogen, som lider den bitre Nød. Derfor hævder jeg, at der maa ske en Ændring her, og vil forbeholde mig at stille Forslag om, at det, da vi erkender, at Arbejdsløsheden er et Samfundsonde, bliver Staten, der betaler hele Bidraget. Det vil sikkert bringe Klagerne til at forstumme.

I § 18, fjerde Stykke: staar der: „Retten til at erholde Understøttelse bortfalder, saafremt det paagældende Medlem ikke i Løbet af de forud for Arbejdsløshedens Indtræden gaaende 2 Aar har haft Arbejde i mindst 10 Maaneder. Indenrigsministeren kan tillade, at denne Bestemmelse midlertidig sættes ud af Kraft i Tilfælde af, at der hersker ekstraordinær Arbejdsløshed i det paagældende Fag“. Jeg skal ikke komme langt ind derpaa; vi vilde i og for sig ikke have noget imod Bestemmelsen, hvis den virkede efter sin Hensigt, men den virker stik imod sin Hensigt. I Stedet for at ansøre til at tage Arbejde og til at tage midlertidigt Arbejde, ansører den til det stik modsatte, netop fordi en kort Afbrydelse af Arbejdsløshedsperioden kan medføre, at vedkommende ikke faar sin vedtægtsmæssige Understøttelse mere.

Ifølge § 20, første Stykke, Punkt 8, maa en anerkendt Arbejdsløshedskasse ikke yde Understøttelse til arbejdende Medlemmer, hvis Arbejdstid er nedsat med en Trediedel eller derunder. Saafremt Arbejdstiden er nedsat med mere end en Trediedel, kan Understøttelse, for saa vidt der herom er truffet Bestemmelse i vedkommende Arbejdsløshedskasses Vedtægt, ydes forholds-mæssig for de Dage eller Timer, hvormed Arbejdstiden er nedsat med mere end en Trediedel.

Den Bestemmelse er efter min Mening uheldig. Den giver en Arbejdsgiver Ret til at udøve en vilkaarlig Indflydelse. Lad os f. Eks. sige, at han ikke har Brug for mere end 100 Personer. Saa kan han ganske rolig nedsætte Arbejdstiden til 4 Timer og saa antage 200 Personer. Saa skal Arbejdsløshedskassen betale Understøttelse. Og har han 200 Personer, kan han ganske rolig tage 300, forkorte Arbejdstiden med en Trediedel og lade Arbejderne gaa paa to Trediedele Arbejdstid. Det er ganske urimeligt. Vi har ikke det fjerneste imod, at den Slags Forhold under Krisetider etableres mellem Arbejdere og Arbejdsgivere. Det er sket i mange Tilfælde; Arbejderne er blevet enige med deres Arbejdsgivere om i Stedet for at blive helt arbejdsløse at gaa paa nedsat Arbejdstid. Men der er ingen Mening i, at en saadan Ordning bringes ind i vor Arbejdsløshedslov og lovfæstes der. Det maa være en frivillig Sag, et Forhold, hvis Ordning hører hjemme i de to Organisationer. Det er et Overenskomstforhold eller, da det jo i de fleste Tilfælde midlertidigt skal etableres, et Forhold, som maa afhandles mellem de to Parter. Der er ingen Mening i, at vi skal have en Ordning her, der kommer meget nær op til den, man i Slutningen af det 18. og i Begyndelsen af det 19. Aarhundrede havde i England, hvor Industriherrerne drev Arbejdslønnen saa langt ned, at det offentlige maatte betale en Del af det, Industriherrerne egentlig skulde have betalt som Arbejdsløn. Derfor kan vi ikke have dette; den Bestemmelse maa gaa ud, thi at give Arbejdsgiverne en saadan Ret kan kun skabe Misbrug.

Jeg kommer saa til § 20, 2det Stykke, Mindstelønsbestemmelsen. Her maa jeg holde fast paa det, der har været Arbejdsløshedskassernes Princip, saa længe de har bestaaet, at de skal holde sig neutrale til begge Sider i Kontraktforholdet mellem Arbejder og Arbejdsgiver. Det er i hvert Tilfælde ganske uretfærdigt, at man gennem Lovgivningen griber ind til Fordel for den stærkeste Part i dette Forhold, og den stærkeste Part er absolut den økonomisk bedre situerede Arbejdsgiver. Det er uretfærdigt at sige til ham, og det er det, man gør her i Lovforslaget: Du kan ganske roligt sætte dine Arbejders Løn ned, for der sker ingenting — ja, der kan ske det, at de gaar deres Vej fra Arbejdet, men saa overgiver de sig selv og deres Familie til Sult og Nød, for saa kan de ingen Understøttelse faa.

Jeg vil gøre opmærksom paa, hvorledes Minimallønningerne og Mindstelønningerne